

Първият поглед към морето, така дълго чакан, ме изпълни с първична радост и благоговение. Стоях на брега, а вълните си играеха върху него и изкушаваха нетърпеливите ми пръсти. С отминаването на десетилетията те бяха оставили по кожата слоеве от прашно, солено покритие, направили ме по-мъдър, по-опитен и богат.

– Румене, идваш ли? Трябва да обсъдим докрай плана.

Драмата на модерния човек е в многообразието от избори. Потискащо изобилие на алтернативи. Може би аз трябваше да стана поет, а не адвокат. Ето пак, скрито във вятъра, това настойчиво ехо от младостта. В началото имах странни сънища, бях палав и се бунтувах, с ясни представи за добро и зло, съчетани със смелост, дързост, непокорност и чар. Всеки разговор бе предизвикателство, всяка усмивка – тайнствена покана. Животът бе пъстър килим и многоцветна загадка.

Вероятно залезът ще ми разкаже дали я разгадах или попаднах в безкраен лабиринт. Вълните шептят смирено, искат да споделят нещо, само днес и тук. А на фона на жаркия пясък ме гледат строго моите най-стари приятели.

– Румен пак мечтае. Няма да дойде скоро.

Вятърът като че ли бе отшумял за днес и аз замислено тръгнах обратно към чадъра. Бяхме решили да подготвим пикник на плажа – една от идеите, които ни хрумнаха в дълъг разговор предишната вечер. Темата му беше дали още сме млади, но дори да не сме, дали още сме такива в сърцата си. Замислихме се какво сме правили навремето, дори неща в излишък, които днес веднага инстинктивно бихме отхвърлили. С оправданието, че вече няма за кога, че сега сме уморени, рисковано е или някой би ни го забранил.

Едната идея беше да останем будни до полунощ или до рано сутринта – първото предизвикателство – и да приготвим достатъчно ядене и пиене за един пикник директно на морето. Нищо сложно. Не толкова удобно като да вечеряме в ресторанта и да влезем после в бара, но тъкмо затова особено. Все с нещо трябваше да започнем.

Явор, психологът в компанията, заяви:

– Младостта си отива, когато започнеш да се обръщаш повече назад отколкото напред. И ставаш пленник на спомените. Който гледа напред, е още млад.

– Това ако не е стимул, здраве да е – без да плащаме за час в твоята практика. Дай да запишем сега какво ни трябва утре, после ще мислим за по-нататък – каза Летисия по учителски навик, като на дете.

Разпределихме бързо задачите. В този момент още не знаехме, че само след няколко дни всеки от нас ще бъде принуден да потърси отговор на въпросите, които никога не си задаваше и не си представяхме как събитията щяха да поставят под въпрос приятелството ни, което бе издържало десетилетия. Колкото и различни да бяхме, орбитите ни неизменно се пресичаха. Изабела, като илюстратор, се стремеше да изтълкува книгите, така както съпругът ѝ Явор – да чете човешките души.

Калоян, собственик на софтуерна компания, оцеляваше с помощта на Нина, в ролята на бек офис, домакиня и емоционална котва на семейството. Самият аз намирах с Летисия, моята учителка по любов, а в живота – преподавател по български език, най-често общо четиво – с това ме беше запленила през студентските години, когато аз всекидневно потъвах в безкрайните томове по право. Отсъстваха Сашо и Нели, лекар и проджект мениджър, съученици и приятели, нашата гордост и добър пример.

Това лято ние не предполагахме, че животът на поне един от нас вече виси на косъм.